

Formačno animačná téma máj 2019 (pokračovanie v exhortácii Radost' z evanjelia)

Ďalšie cirkevné výzvy

Povedomie o identite a službe laikov v Cirkvi vzrástlo. Máme množstvo laikov – aj keď stále nie dost' –, ktorí majú hlboký zmysel pre spoločenstvo a sú skutočne verní úsiliu dobročinnnej lásky, katechézy a oslavy viery. Avšak uvedomenie si zodpovednosti, ktorá sa rodí v krste a v birmovaní, sa u všetkých laikov neprejavuje rovnakým spôsobom. V niektorých prípadoch preto, že sa nevyformovali na prijatie dôležitých a zodpovedných úloh; v iných zasa preto, že vo svojich miestnych cirkvách nenašli priestor na to, aby mohli slobodne vyjadriť svoju mienku a konať. Aj keď v mnohých laických službách možno vnímať intenzívnejšiu angažovanosť, toto úsilie sa neodráža v prenikaní kresťanských hodnôt do sociálneho, politického a ekonomického sveta. Mnohokrát sa obmedzuje len na vnútrocirkevné služby bez skutočnej snahy použiť evanjelium na premenu spoločnosti. Formácia laikov a evanjelizácia profesijného aj intelektuálneho života zostávajú medzi dôležitými pastoračnými výzvami. (EG 102)

Pastoráciu mládeže – v tej podobe, v ktorej sme ju boli naučení robiť – zasiahli spoločenské zmeny. Mladí vo svojom vlastnom prostredí často nenachádzajú odpovede na svoje neistoty, potreby, problémy a zranenia. Pre nás dospelých nie je ľahké trpezlivo ich počúvať, chápať ich úzkosti a požiadavky, naučiť sa hovoriť s nimi jazykom, ktorému rozumejú. Z tohto istého dôvodu výchovné projekty neprinášajú očakávané ovocie. Stále väčší počet a rast združení a hnutí, predovšetkým mládežníckych, však možno interpretovať ako činnosť Ducha, ktorý pre mladých otvára nové cesty zodpovedajúce ich očakávaniam a hľadaniu hlbokej duchovnosti i konkrétnejšieho pocitu príslušnosti. (EG 105)

Na mnohých miestach chýbajú povolania na kňazstvo a zasvätený život. Častou príčinou býva, že spoločenstvám chýba nákazlivý apoštolský zápal, a tak druhých nenadchýňajú, nie sú príťažlivé. Kde je život, zápal a chuť ohlasovať Krista druhým, tam sa objavia aj pravé povolania. Ešte aj vo farnostiach, kde kňazi nie sú príliš aktívni a plní radosti, bratský a horlivý život spoločenstva dokáže v ľuďoch vzbudiť túžbu naplno sa zasvätiť Bohu i evanjelizácii; predovšetkým vtedy, keď sa tieto živé spoločenstvá intenzívne modlia za povolania a majú odvahu ponúknuť svojim mladým cestu osobitného zasvätenia. (EG 107)

Ako som už povedal, nechcem ponúkať kompletnú analýzu, ale spoločenstvá pozývam, aby doplnili a obohatili tieto perspektívy – počnúc od ťažkostí a výzev, ktorým ony same priamo alebo zblízka čelia. Dúfam, že keď to budú robiť, nezabudnú, že vždy, keď sa v daných okolnostiach snažíme čítať aktuálne znamenia čias, je dobré vypočúť si mienku mladých aj starých. Obidve tieto skupiny sú nádejou národov. Seniori prispievajú pamäťou a múdrosťou skúsenosti, ktorá pozýva hlúpo neopakovať tie isté chyby z minulosti. Mladí nás zasa volajú, aby sme prebudili a posilnili nádej, pretože v sebe nesú nové tendencie ľudstva a otvárajú nás pre budúcnosť takým spôsobom, že nezostávame zakotvení v nostalgii štruktúr a zvykov, ktoré v dnešnom svete už nemajú v sebe život. (EG 108)

Výzvy sú na to, aby sa plnili. A tak buďme realisti, avšak bez toho, aby sme stratili radosť, odvahu a odhodlanosť plnú nádeje! Nenechajme si ukradnúť misionársku silu! (EG 109)

Ohlasovanie evanjelia

Ján Pavol II. povedal, že ak má Cirkev „naplniť svoju prozreteľnú úlohu, potom evanjelizácia ako radosné, trpezlivé a postupné ohlasovanie spásnej smrti i zmŕtvychvstania Ježiša Krista musí byť absolútnou prioritou“.[78] A toto platí pre všetkých. (EG 110)

Spása, ktorú nám Boh ponúka, je dielom jeho milosrdenstva. Niet takej ľudskej činnosti, nech už by bola akokoľvek dobrá, ktorá by nám mohla zaslúžiť tento veľký dar. Boh nás len skrze svoju milosť pozýva, aby sme sa s ním zjednotili. Posiela do našich sŕdc svojho Ducha, aby nás urobil svojimi deťmi, aby nás premenil a urobil nás schopnými odpovedať vlastným životom na jeho lásku. Cirkev je Ježišom Kristom poslaná ako sviatosť spásy ponúkanej Bohom. Cirkev s ním prostredníctvom svojej evanjelizačnej činnosti spolupracuje – ako nástroj Božej milosti, ktorá neustále, nekontrolovateľne pôsobí. Princíp primátu milosti musí byť ako maják, ktorý neustále osvecuje naše úvahy o evanjelizácii. (EG 112)

Vďaka krstu sa každý člen Božieho ľudu stáva učeníkom misionárom. Každý pokrstený, nech už má akúkoľvek úlohu v Cirkvi a stojí na ktoromkoľvek stupni poznania svojej viery, je aktívnym protagonistom evanjelizácie; bolo by nesprávne predstavovať si evanjelizáciu ako aktivitu, ktorá prináleží len niekoľkým kvalifikovaným veriacim, zatiaľ čo zvyšok veriaceho ľudu by mal byť iba prijímateľom ich činnosti. Nová evanjelizácia si vyžaduje nové zaangažovanie každého z pokrstených. Toto presvedčenie sa stáva výzvou adresovanou každému kresťanovi, aby sa nikto nevzdával svojej úlohy hlásať evanjelium, pretože od okamihu, keď niekto osobne zakúsil Božiu zachraňujúcu lásku, nepotrebuje veľa času na prípravu, aby mohol ísť a hlásať; nemôže predsa čakať na prednášky a dlhé vysvetľovania. Každý kresťan je misionárom v tej miere, v akej sa stretol s láskou Boha v Ježišovi Kristovi; nehovorme už, že sme „učeníci“ a „misionári“, ale že vždy sme „učeníci misionári“. Ak o tom nie sme presvedčení, pozrime sa na prvých učeníkov, ktorí hneď potom, ako spoznali Ježišovu tvár, išli a ohlasovali plní radosti: „Našli sme Mesiáša“ (Jn 1, 41). Samaritánka sa hneď po skončení rozhovoru s Ježišom stala misionárkou; mnohí Samaritáni uverili v Ježiša „pre slovo ženy“ (Jn 4, 39). Aj svätý Pavol od svojho stretnutia s Ježišom Kristom „hneď v synagógach ohlasoval Ježiša, že je Božím Synom“ (Sk 9, 20). A my na čo ešte čakáme? (EG 120)

Všetci sme povolání, aby sme neustále rástli ako hlásatelia evanjelia. Zároveň sa snažíme o lepšiu formáciu, o prehĺbenie lásky, o jasnejšie svedectvo o evanjeliu. V tomto zmysle však musíme pripustiť, aby nás aj druhí neustále evanjelizovali; to však neznamená, že sa máme vzdať evanjelizačnej misie: treba len nájsť spôsob ohlasovania Ježiša zodpovedajúci našej situácii. Všetci sme povolání ponúknuť druhým jasné svedectvo o Pánovej zachraňujúcej láske. On nám aj napriek našim slabostiam ponúka svoju blízkosť, svoje Slovo i svoju silu a dáva zmysel nášmu

životu. Tvoje srdce vie, že život bez neho nie je ten istý; a teda to, čo si objavil, čo ti pomáha žiť a čo ti dáva nádej – to je to, čo máš odovzdať druhým. Naša nedokonalosť nemôže byť výhovorkou; naopak, misia je neustálou výzvou, aby sme sa neuspokojili s priemerom a pokračovali v raste. Svedectvo viery, ktoré majú všetci kresťania vydávať, vedie každého k tomu, aby so sv. Pavlom povedal: „Nie že by som ho už bol dosiahol, alebo že by som už bol dokonalý, ale bežím, aby som sa ho niekedy zmocnil... uháňam za tým, čo je predo mnou“ (Flp 3, 12 – 13). (EG 121)

Od osoby k osobe

Ak Cirkev túži zažiť hlbokú misijnú obnovu, je tu jedna forma ohlasovania, ktorá sa nás všetkých týka ako každodenná úloha. Je to sprostredkovanie evanjelia osobám, s ktorými sa stýkame, najbližším, ako aj neznámym. Je to neformálne ohlasovanie, ktoré možno uskutočniť počas rozhovoru; ohlasovanie, aké robí misionár, keď príde k niekomu na návštevu. Byť učeníkom znamená byť stále pripravený prinášať druhým Ježišovu lásku – a to sa môže uskutočniť na akomkoľvek mieste, na ceste, na námestí, v práci, na ulici. (EG 127)

Toto ohlasovanie, vždy úctivé a slušné, začína sa osobným dialógom, v ktorom druhá osoba vyjadruje a tlmočí vlastné radosti, nádeje a starosti o svojich blízkych, ako aj mnohé ďalšie veci ukryté v jej srdci. Len po takomto rozhovore je možné ohlásiť Slovo, či už čítaním nejakého úryvku zo Svätého písma, alebo naratívny spôsobom, vždy však pamätajúc na základné poslanie hlásania: osobná láska Boha, ktorý sa stal človekom, obetovala seba samu za nás a stále živá nám ponúka svoju spásu i svoje priateľstvo. Je to ohlasovanie, ktoré sa koná s pokorným postojom svedectva toho, kto sa stále vie učiť; vo vedomí, že poslanie je také bohaté a hlboké, že nás vždy presahuje. Niekedy je vyjadrené priamym spôsobom, inokedy prostredníctvom osobného svedectva, rozprávania, gesta alebo formy, ktorú sám Duch Svätý dokáže vzbudiť v konkrétnej situácii. Ak sa to zdá rozumné a sú na to vytvorené podmienky, je dobré toto bratské a misionárske stretnutie ukončiť krátkou modlitbou dotýkajúcou sa starostí, ktoré daná osoba spomenula. Jasnejšie tak pocíti, že bola vypočutá, že sme jej prosbu posunuli ďalej a že sme jej situáciu vložili do Božích rúk. Vtedy spozná, že Božie slovo sa reálne prihovára jej existencii. (EG 128)

Nemožno si myslieť, že evanjeliové hlásanie treba vždy uskutočňovať prostredníctvom určitých stabilných formuliek alebo presných slov, ktoré vyjadrujú absolútne nemeniteľný obsah. Odovzdáva sa prostredníctvom toľkých rozličných foriem, že je nemožné ich všetky opísať alebo katalogizovať. Ich spoločným subjektom je Boží ľud so svojimi nespočetnými gestami a znakmi. (EG 129)

Charizmy v službe spoločenstva hlásajúceho evanjelium

Duch Svätý evanjelizujúcej Cirkvi dáva do daru aj rozličné charizmy. Sú to dary na obnovu a budovanie Cirkvi. Nie sú len uzavretým majetkom, odovzdaným nejakej skupine, aby sa oň starala; skôr sú to dary Ducha začlenené do tela Cirkvi, zamerané do stredu, ktorým je Kristus: z neho potom vychádzajú sformované do evanjelizačných podnetov. (EG 130)

Rozdiely medzi osobami a spoločenstvami sú niekedy nepríjemné, ale Duch

Svätý, ktorý vyvoláva rozdielnosť, dokáže zo všetkého vytážiť niečo dobré a premeniť rozdielnosť na evanjelizačný dynamizmus, ktorý pritahuje. Rozdielnosť však musí počítať s pomocou Ducha Svätého; iba on totiž dokáže zároveň vyvolať rozdielnosť, pluralitu i mnohorakosť a všetko priviesť k jednote. Naopak, ak po rozdielnosti túžime, ale sa uzatvárame do svojich osobitostí a exkluzívností, vyvolávame iba rozdelenie; na druhej strane keď my sami chceme tvoriť jednotu prostredníctvom vlastných ľudských plánov, skončíme pri vnucovaní uniformity a typového schvaľovania. Toto misii Cirkvi nepomáha. (EG 131)

Podnety na zamyslenie, spoločné podelenie sa:

Je niečo také v mojom spoločenstve ASC, čo mi bráni slobodne vyjadriť svoju mienku?

Aký apoštolský zápal vnímam v našom spoločenstve a vo svojom vnútri?

Čo tak spoločne sa modliť na FA stretnutí aspoň jeden Zdravas sa vernosť a vytrvalosť v povolání?

Ako vnímam generačné rozdiely - mladí - starší ASC, sú pre mňa obohatením, alebo prekážkou?

Snažím sa o lepšiu formáciu, o prehĺbenie lásky, o jasnejšie svedectvo o evanjeliu vo svojej každodennosti, tam, kde ma momentálne Boh posielá?